

A SZÁZAD VÉGÉN

Szemünk reád mélán tekint
Húnyó század, ki sírba szállsz ma.
Az öröklétnek ím, megint
Ki van motolláján a pászma.
De a motolla meg nem áll,
Szalad a végtelen fonál;
Egy titkos kéz sodorja szálát,
A láthatatlanul szövő ...
Oh nemzetem, vajon mi vár rád?
Számodra mit hoz a jövő!?

Vén századunk tűz-lángba vont
Vérhajnalán, míg trónok ingtak,
Áldozva hűn vért és vagyont,
A harczot bajnokmódra vívtad.
A trónért mindent áldozál,
S mi volt a díj? ... Ajkadra zár,
S lelked lekötve maszlágokkal,
Mebéníták erős karod.
Zsibbadt, nehéz, álmos tagokkal
Feküdtél, mint a tetszhalott

A hon letűnt szebb idejét
Csak egy-két árva lant siratta.
De jött prófétánk, és beléd
Lelket lopott szentelt haragja.
Alvó szived lángot fogott,
Oldódtak a dermedt tagok,
Rablánczod is tágulni kezdett,
A mint feszült a büszke kar ;
Ki a magyar! Már el se veszhet.
Mert halni gyáván nem akar.

Ámulva hős küzdelmeden,
Lélekzetfojtva állt Európa;
A hősiség s honszerelem
Neved a csillagokba róttá.
S midőn a harczban elbukál
S nem volt egy biztató sugár,
Hlitted : hited ha nem veszítéd,
Az ég kegyelme rád tekint,
Hitted, hogy még a megfeszített
Szabadság föltámad megint.

S föltámadott... Karunk szabad,
Serényen folyhat már a munka;
Ha ránk jó- vagy balsors szakad,
Nem vethetünk, csupán magánkra.
A nemzetek nagy versenyén
Mit állanánk gyáván, henyén!
Talpunk alatt mienk a föld még,
Véren vett ősi birtokunk.
Szeretni híven: kötelesség,
Megvédeni bátran: szent jogunk.

De hát megvédjük-é? ... Miénk,
Mit közkincsül adott a század;
De a mit áldásnak hívénk,
Hány volt, mi már fejünkre lázadt.
Mit ér a büszke tudomány?
Óh hány csalódás kelt nyomán!
Bolond a bölcs, koldus a gazdag,
A hit szavát ha megveti,
Mig a szegényt a mérges maszlag
Vad örületbe kergeti.

Távol moraj, még gyöngé nesz,
Csap olykor figyelő fülembe;
Jaj annak, a ki künn evez,
S úszik a csalfa árral szembe.
Megmondja-é azt bármi jó,
Hogy partot ér-e a hajós?
A habtajték az égre fecscsen,
Harsog a szél, villám lobog,
Nyög a hnjó, bordája recscsen,
És elborítják a habok...

El, el, ti árnyak ! ... Keleten
Kél az új század viradatja.
Hiszem, hogy rád, én nemzetem,
Gondot visel a népek atyja.
Van egy kéz a felhők felett,
Oltalmát kérni ne feledd.
Higj és remélj, légy hű magadhoz,
Légy tervre gyors, tettben erős ;
S ne félj, a sors ha tán vihart hoz, —
Viharban is megáll a hős!

1899